

Familia operetei românești

(Grigore Constantinescu – 15 iunie 2015)

Artiștii Teatrului de Operetă și Musical „Ion Dacian” au oferit publicului, în weekend, un regal muzical devenit deja marcă a instituției, Gala de Operetă și Musical „Viața e frumoasă”.

Și în acest an, Gala a fost, în opinia majorității celor care a urmărit spectacolele, un succes și o demonstrație. Lansată în anul 2009, în cadrul celei de-a II-a ediții a Festivalului Internațional al Artelor Spectacolului Muzical „Viața e frumoasă”, seria Galelor este completată, în fiecare an, cu astfel de evenimente care reunesc cele două dimensiuni artistice care compun activitatea instituției, opereta și musicalul. Evenimentul reprezintă un succes notabil pentru acest gen de teatru muzical care, de mai bine de un secol, bucură publicul românesc, un gen cu prestigiu confirmat pretutindeni în țară și peste hotare.

Mari nume ale artei interpretative românești – de la Leonard la Dorin Teodorescu –, importante titluri repertoriale, universale și românești, sunt prezente în cronica istoriei ce se desfășoară sub patronajul legendar al maestrului Ion Dacian, bucurându-se în continuare de afecțiunea melomanilor noștri. De asemenea, cum spuneam, galele operetei, proiect propus de soprana Mioara-Manea Arvunescu (foto), au înfăptuit o demonstrație mult așteptată de noi. Cum se știe, din diverse motivații legate de locație sau politică repertorială, opereta a avut de întâmpinat suficiente probleme.

La ediția din acest an a evenimentului, odată cu „Marșul lui Radețki” de Johann Strauss, intonat – la intrarea pe scenă a ansamblului coral-sinfonic al teatrului – sub bagheta lui Lucian Vlădescu, maestru de cor Gabriel Popescu, a început spectacolul-concert. Programul acestuia a fost alcătuit din momente muzicale alese din bogatul repertoriu cântat de soliștii teatrului. I-am ascultat și privit cu plăcerea afectuoasă a participării la o reuniune de familie, în care cei vârstnici sau cei tineri și-au demonstrat talentul, iubirea necondiționată pentru cariera lor și, firește, pentru publicul atras de valoarea fiecăruia dintre ei.

Desigur, din cei aproape treizeci de soliști, unii mai fuseseră prezenți în ultimii ani pe scenă, alții, însă, fiind mai rar solicitați. Schimbările de saluturi cu sala, dirijorul sau concert maestrul, confirmau sentimentul lor de fericită reîntâlnire. Conform unei zicale din bătrâni, toți „au primit ce au meritat”, aplauzele și ovațiile unui public entuziast.